

Dolls

Takeshi Kitano, 2002

Tres històries de personatges que són titelles de l'èxit,
 transformades en éssers humans a través de l'amor

Takeshi Kitano

Kitano (1947) va iniciar-se a la dècada dels setanta en el teatre de varietats al barri Asakusa de Tokio. El 1973 va substituir a la parella del còmic Kiyoshi Kaneko, amb qui va formar el duet de *manzai* (duo còmic) anomenat *Tsuu Biito* (Two Beats) que va aconseguir fama per tot el Japó fins a debutar la televisió el 1974. A partir d'aquest moment es va convertir en un home mediàtic, com a presentador i moderador de debats, i especialment com a còmic.

Paral·lelament, ha desenvolupat la seva tasca de realitzador amb una desena de films, la major part dels quals ha protagonitzat. Són pel·lícules violentes com *Violent Cop* (amb que debutava), *Boiling Point* o *Sonatine*, centrades en la temàtica dels gàngsters *jakuza*, i amb les que va acostumar el públic occidental. En altres films, però, mostra una major sensibilitat, com a *El verano de*

Kikujiro. El 1997 va suposar la seva consolidació internacional amb el Lleó d'Or del Festival de Venècia a la millor pel·lícula per *Hanna-Bi*.

El teatre popular japonès

A *Dolls*, Kitano demostra que les seves facetes són moltes. Construeix tres històries inspirades en la rica tradició oral japonesa. També en els moviments i les emocions transmises per les marionetes del teatre tradicional *Banraku*, les trames principals de les quals es centren en el drama d'amors impossibles. És a dir, jugant amb el simbolisme de les titelles, ens presenta uns personatges que són com a ninots manipulats. Així, construeix tres històries contemporànies que anomena *Dolls* en les quals l'amor i l'entrega assoleix límits impossibles.

Tres històries

El tema que uneix les tres històries són les emocions. La principal és l'amor, però també hi

apareixen l'ambició, el remordiment, la llibertat o la mort. Tots els personatges es mouen per un amor egoista, com a autòmates, que no fan res per canviar el seu destí, i en això no difereixen gaire de les titelles a les que emulen.

Matsumoto i Sawako (interpretats per Hidetoshi Nishijima i Miho Kanno, actors populars de la televisió japonesa) havien estat una parella feliç que pressionats per la família d'ella fan que ell es vegi obligat a trencar la relació. A partir d'aquest moment ella (Sawako) vaga perduda. Ell segueix el mateix rumb. El simbolisme d'una llarga corda vermella, però, és prou per mantenir-los units, com una mena de cordó umbilical.

Hiro era un jove que trenta anys abans va deixar la seva xicota per tal de cercar els seus somnis d'èxit. Cada dissabte anaven al parc, on ella li va prometre que sempre tornaria a esperar-lo. Ara ell és un vell ric que viu sol.

Torna cada dia al parc on retrobarà la seva antiga promesa, que l'ha estat esperant.

Haruna Yamaguchi era una estrella del pop que vivia immersa en el món de l'espectacle mediàtic, fins que un accident la va deixar amb la cara nafrada i reclosa en una casa en la qual passa llargues hores trista i mirant al mar. Només la pertorbarà Nukui, un dels seus fans disposats a demostrar-li el seu amor.

L'aparent desorientació dels personatges és la secreta recerca d'un reencontre amb ells mateixos i amb els altres. I com tot encontre, necessita d'un viatge previ: el seu és un viatge a través de quatre estacions.

La forma

El temps és lent. La fotografia és molt acurada. Abandona la monocromia d'anteriors films i introdueix diferents colors, que utilitza per als jocs de contrastos de les diferents estacions de l'any en les quals es desenvolupa la pel·lícula (les fulles de la tardor, la neu, els cirerers florits, el mar...) Per això Kitano va filmar des de novembre de 2001 a l'abril de 2002.

Com és habitual del cinema de Kitano, la bellesa de les imatges predomina sobre la paraula, i això fa encara més commovedora la història contada. A més, cal destacar la bellesa del vestuari dissenyat pel dissenyador Yohji Yamamoto.

No es pot dir si *Dolls* és una tragèdia o una comèdia. Segons l'espectador, transmet tristesa i feixuguesa, fins i tot pot ser pedant. Pot resultar lenta i preciosista, o bé provocar un amable benestar. Com qualsevol pel·lícula oriental, és plena de simbolismes que ens passen desapercebuts al públic occidental.

La violència aquí no és explícita, i això fa que encara sigui més tràgica: el patiment, la culpabilitat (hi ha coses que no es perdonen) i la tristesa (hi ha moments que no es poden tornar a viure) són els que dominen la pel·lícula.

Es va presentar al festival de cinema de Venècia i al festival de Sitges de 2002.

Fitxa tècnica

Equip tècnic

Direcció: Takeshi Kitano
Guió: Takeshi Kitano
Producció: Masa Yukimori, Yakio Yoshida
Fotografia: Katsumi Yanagishima
Música: Jô Hisaishi
So: Senji Horiuchi
Muntatge: Takeshi Kitano
Vestuari: Yohji Yamamoto
Nacionalitat: Japó
Any: 2002
Durada: 113 min.

Equip Artístic

Miho Kanno: Sawako
Hidetoshi Nishijima: Matsumoto
Tatsuya Mihashi: Hiro, el cap
Chieko Matsubara: dona del parc
Kyôko Fukada: Haruna, la cantant pop
Tsutomu Takeshige: el fan

Filmografia

2002
Dolls
2001
Battle Royale
2000
Brother
2000
Sonatine
1999
El verano de Kikujiro
1998
Tokyo Eyes
1997
Hana-Bi
1995
Johnny Mnemonic
1989
Violent Cop